

ČESKÁ REPUBLIKA

ROZSUDEK
JMÉNEM REPUBLIKY

Nejvyšší správní soud rozhodl v senátě složeném z předsedkyně JUDr. Lenky Matyášové a soudců JUDr. Viktora Kučery a JUDr. Jakuba Camrdu v právní věci žalobce: **N. K.**, zast. Mgr. Jindřichem Lechovským, advokátem se sídlem Šlejnická 1547/13, Praha, proti žalované: **Policie České republiky, Krajské ředitelství policie hl. m. Prahy**, odbor cizinecké policie, oddělení pobytové kontroly, pátrání a eskort, se sídlem Kaplanova 2055/4, Praha, v řízení o kasační stížnosti žalobce proti rozsudku Městského soudu v Praze ze dne 5. 8. 2019, č. j. 16 A 44/2019 - 37,

t a k t o :

- I.** Kasační stížnost **se zamítá.**
- II.** Žalované **se** náhrada nákladů řízení o kasační stížnosti **nepřiznává.**
- III.** Odměna a náhrada hotových výdajů ustanoveného zástupce žalobce Mgr. Jindřicha Lechovského, advokáta se sídlem Šlejnická 1547/13, Praha, **se určuje** částkou ve výši 4114 Kč, která mu bude vyplacena z účtu Nejvyššího správního soudu do 60 dnů od právní moci tohoto rozsudku.

Odůvodnění:

I. Vymezení věci

[1] Kasační stížností se žalobce (dále jen „stěžovatel“) domáhal zrušení v záhlaví označeného rozsudku Městského soudu v Praze (dále jen „městský soud“), kterým byla zamítnuta jeho žaloba proti rozhodnutí žalované ze dne 5. 6. 2019, č. j. KRPA-185229-36/ČJ-2019-000022. Tímto rozhodnutím žalovaná dle § 129 odst. 6 zákona č. 326/1999 Sb., o pobytu cizinců na území České republiky a o změně některých zákonů, ve znění účinném do 30. 7. 2019 (dále jen „zákon o pobytu cizinců“), prodloužila dobu trvání zajištění stěžovatele za účelem jeho předání podle přímo použitelného právního předpisu Evropské unie [nařízení Evropského parlamentu a Rady (EU) č. 604/2013, kterým se stanoví kritéria a postupy pro určení členského státu příslušného k posuzování žádosti o

mezinárodní ochranu podané státním příslušníkem třetí země nebo osobou bez státní příslušnosti v některém z členských států (dále jen „nařízení Dublin III“)], a to o 32 dní.

[2] Žalovaná stěžovatele zajistila na dobu 30 dnů rozhodnutím ze dne 17. 5. 2019 vydaným dle § 129 odst. 1 zákona o pobytu cizinců z důvodu existence vážného nebezpečí útěku, neboť stěžovatel na území České republiky přicestoval neoprávněně (byl objeven v návěsu kamionu a zadržen); současně bylo zjištěno, že dne 1. 10. 2018 požádal o udělení mezinárodní ochrany v Bulharsku, jak je zřejmé ze systému Eurodac pro porovnávání otisků prstů za účelem účinného uplatňování nařízení Dublin III. Podle tohoto nařízení měl být tedy stěžovatel předán právě do Bulharska, které žádosti o jeho přijetí zpět vyhovělo dne 30. 5. 2019. S ohledem na shora uvedenou dobu zajištění a potřebu dalších úkonů směřujících k předání stěžovatele žalovaná rozhodnutím ze dne 5. 6. 2019 prodloužila dobu zajištění o 32 dnů.

II. Rozhodnutí městského soudu

[3] Proti rozhodnutí žalované o prodloužení doby zajištění podal stěžovatel žalobu, v níž zpochybnil samotný účel zajištění – a sice své předání do Bulharska, neboť zde dochází k systémovým nedostatkům, pokud jde o azylové řízení a podmínky přijetí žadatelů ve smyslu čl. 3 odst. 2 druhého pododstavce nařízení Dublin III.

[4] Městský soud tento jediný žalobní bod shledal nedůvodným, a proto podanou žalobu zamítl s odkazem na § 78 odst. 7 zákona č. 150/2002 Sb., soudní řád správní, ve znění pozdějších předpisů (dále jen „s. ř. s.“).

[5] V odůvodnění městský soud odkázal na to, že během správního řízení před žalovanou neuvedl stěžovatel nic, co by osvědčovalo nyní tvrzené nedostatky azylového systému v Bulharsku, které se navíc vztahují k roku 2016 a nejsou již aktuální. K tvrzenému nedostatku tlumočnicků do určitých jazyků, městský soud uvedl, že podobný problém je i v České republice, aniž by tím byly dány systémové nedostatky zdejšího azylového řízení. A pokud jde o neúspěšnost žadatelů, tato skutečnost sama o sobě neprokazuje nedostatky azylového řízení, zejména pokud absentují srovnávací data ostatních zemí. Současně absentují vstupní data o množství dobrovolně ukončených azylových řízeních žadatelů, což je dáno tím, že Bulharsko není jejich cílovou zemí, jako v případě stěžovatele. Městský soud připustil, že situace v Bulharsku může být pro žadatele o mezinárodní ochranu složitá, avšak nedosahuje takové intenzity, aby se opravdu jednalo o systémové nedostatky ve smyslu nařízení Dublin III. To ostatně potvrzuje i judikatura Nejvyššího správního soudu – viz např. usnesení ze dne 31. 8. 2017, č. j. 3 Azs 122/2017 - 70, či ze dne 21. 8. 2018, č. j. 2018, č. j. 2 Azs 132/2017 - 45, dle kterého je zřejmé, že „samotný obecně nižší standard humanitární ochrany a životních podmínek, v nichž se žadatelé v Bulharsku nacházejí (ve srovnání s nejvyspělejšími a nejbohatšími zeměmi EU), v žádném případě nezakládá systémové nedostatky. Jeho jednotlivé rysy, jak byly stěžovatelem zmíněny a jak jsou popisovány ve zprávách některých organizací zabývajících se uprchlíky, neukazují na systémové nedostatky, nýbrž na výše zmíněný obecně v rámci měřítek prostoru EU nižší, avšak stále ještě bohatě dostačující standard humanitární ochrany žadatelů o mezinárodní ochranu.“

III. Kasační stížnost a vyjádření žalované

pokračování

[6] V kasační stížnosti stěžovatel uvedl, že rozsudek městského soudu napadá z důvodu vady řízení před správním orgánem – tedy žalovanou (§ 103 odst. 1 písm. b) s. ř. s.). Věcně v podstatě pouze zopakoval obsah své žaloby, aniž by vedl jakoukoli polemiku se závěry vyslovenými městským soudem. Dle stěžovatele bulharská právní úprava nereagovala na některé požadavky směrnice Evropského parlamentu a Rady 2013/32 o společných řízeních pro přiznávání a odnímání statusu mezinárodní ochrany (dále jen „procedurální směrnice“). Dále zopakoval problém s nedostatkem tlumočnicků a vůbec se zabezpečením právní pomoci, přičemž opět poukázal na nízké procento úspěšných žadatelů. Zdůraznil zhoršení podmínek hmotného zabezpečení žadatelů o mezinárodní ochranu v přijímacích centrech – ubytování, stravy a základní lékařské péče. Připomněl, že na konci srpna 2016 vypukly v přijímacím středisku Harmanli hromadné násilné potyčky, po nichž začali být soustavně diskriminováni mladší afghánští žadatelé, mezi něž patří rovněž stěžovatel, který „sám uvedl, že byl obětí fyzických útoků ze strany bulharských bezpečnostních složek“. Závěrem stěžovatel zpochybnil i bulharský systém podpory azylantů při jejich integraci a navrhl, aby Nejvyšší správní soud napadený rozsudek městského soudu zrušil a věc mu vrátil k dalšímu řízení.

[7] Žalovaná se k předložené kasační stížnosti nevyjádřila.

IV. Posouzení věci Nejvyšším správním soudem

[8] Nejvyšší správní soud nejprve posoudil formální náležitosti kasační stížnosti a shledal, že kasační stížnost byla podána včas, směřuje proti rozhodnutí, proti němuž je podání kasační stížnosti přípustné, a stěžovatel je řádně zastoupen (§ 105 odst. 2 s. ř. s.). Poté přezkoumal napadený rozsudek městského soudu v rozsahu kasační stížnosti a v rámci uplatněných důvodů, ověřil přitom, zda napadený rozsudek netrpí vadami, k nimž by musel přihlédnout z úřední povinnosti (§ 109 odst. 3 a 4 s. ř. s.) a dospěl k následujícímu závěru.

[9] Kasační stížnost není důvodná.

[10] Podstatou věci je přezkum rozhodnutí o prodloužení doby zajištění stěžovatele, které žalovaný vydal dle § 129 odst. 6 zákona o pobytu cizinců, podle něhož: „*Policie v rozhodnutí o zajištění stanoví dobu trvání zajištění s přihlédnutím k předpokládané složitosti přípravy předání nebo průvozu cizince. Je-li to nezbytné k pokračování přípravy předání nebo průvozu, je policie oprávněna dobu trvání zajištění prodloužit, a to i opakovaně. V řízení o prodloužení doby trvání zajištění cizince za účelem předání nebo průvozu je vydání rozhodnutí prvním úkonem v řízení. Odvolání, obnova řízení ani přezkumné řízení nejsou přípustné*“.

[11] V projednávaném případě přitom není sporné to, zda bylo prodloužení zajištění nezbytné s ohledem na složitost přípravy předání stěžovatele, nýbrž to, zda vůbec bylo toto předání přípustné. Jinak řečeno, mezi stěžovatelem a žalovanou není sporu o nezbytnosti prodloužení zajištění, ale o naplnění účelu zajištění. Zajištění cizince totiž není účelem samo o sobě, ale jedná se o prostředek k dosažení cíle, kterým je v tomto případě jeho předání do jiného členského státu EU. Při rozhodování o zajištění cizince za účelem předání proto musí policie náležitě zvážit, zda vůbec k předání bude moci dojít, tj. zda je toto předání alespoň potenciálně možné. V opačném případě by zajištění cizince zcela

postrádalo svůj smysl a účel; v podrobnostech srov. usnesení rozšířeného senátu Nejvyššího správního soudu ze dne 23. 11. 2011, č. j. 7 As 79/2010 - 150, č. 2524/2012 Sb. NSS, dle něhož má „správní orgán [...] povinnost zabývat se v řízení o zajištění cizince podle § 124, § 124b nebo § 129 zákona č. 326/1999 Sb., o pobytu cizinců na území České republiky, možnými překážkami správního vyhoštění, vycestování nebo předání tohoto cizince podle mezinárodní smlouvy v případech, kdy jsou mu tyto překážky v době rozhodování o zajištění známy nebo v řízení vyšly najevo. V takové situaci je povinen možné překážky před rozhodnutím o zajištění cizince předběžně posoudit a učinit si úsudek o tom, zda je správní vyhoštění, vycestování nebo předání cizince alespoň potenciálně možné. [...] O zajištění cizince nelze rozhodnout, pokud zákonný účel omezení osobní svobody cizince nebude pravděpodobně možné uskutečnit.“ Tyto závěry, které dopadají na rozhodování o samotném zajištění, se rovněž vztahují na prodloužení doby zajištění cizince; srov. rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 2. 11. 2011, čj. 1 As 119/2011 - 39.

[12] Žalovaná žádné potenciální překážky předání stěžovatele do Bulharska neshledala, a proto ho zajistila na dobu 30 dnů a následně tuto dobu prodloužila o 32 dnů. Ve vztahu k otázce systémových nedostatků v Bulharsku primárně vycházela z vyjádření stěžovatele, který vůči tamnímu azylovému systému vůbec žádné námitky neuplatnil. Naopak, skutečnost, že v Bulharsku požádal o udělení mezinárodní ochrany, stěžovatel zatajil; na výslovný dotaz žalované popřel, že by na území jiného členského státu EU žádal o udělení mezinárodní ochrany. V tomto kontextu je tedy třeba vnímat nyní podanou kasační stížnost, resp. žalobu, v níž stěžovatel uplatnil námitku systémových nedostatků bulharského azylového systému poprvé – a to s poukazem na čl. 3 odst. 2 druhého pododstavce nařízení Dublin III.

[13] Podle čl. 3 odst. 2 druhého pododstavce nařízení Dublin III „[n]ení-li možné přemístit žadatele do členského státu, který byl primárně určen jako příslušný, protože existují závažné důvody se domnívat, že dochází k systematickým nedostatkům, pokud jde o azylové řízení a o podmínky přijetí žadatelů v daném členském státě, které s sebou nesou riziko nelidského či ponižujícího zacházení ve smyslu článku 4 Listiny základních práv Evropské unie, členský stát, který vede řízení o určení příslušného členského státu, pokračuje v posuzování kritérií stanovených v kapitole III, aby zjistil, jestli nemůže být určen jako příslušný jiný členský stát“, přičemž třetí pododstavec dále stanoví, že „[p]okud podle tohoto odstavce nelze provést přemístění do žádného členského státu určeného na základě kritérií stanovených v kapitole III ani do prvního členského státu, v němž byla žádost podána, členský stát, který vede řízení o určení příslušného členského státu, se stává příslušným členským státem“.

[14] Jak přitom vyplývá z rozsudku Nejvyššího správního soudu ze dne 11. 9. 2018, č. j. 4 Azs 141/2018 - 21: „Při výkladu čl. 3 odst. 2 dublinského nařízení je nutné respektovat zásadu vzájemné důvěry, která vychází z práva EU. (...) Společný evropský azylový systém byl koncipován na předpokladu, že všechny státy, které se na něm podílejí, dodržují základní práva, a že si členské státy mohou v tomto ohledu vzájemně důvěřovat. Pouze závažná porušení ze strany příslušného státu mohou vést k tomu, že členskému státu, ve kterém byla podána žádost o azyl, by bylo zabráněno v přemístění žadatele do prvně uvedeného státu [viz rozsudek Soudního dvora ze dne 21. 12. 2011, č. C-411/10 a C-493/1, ve věci N. S. a dalších, ve kterém tento obecný závěr Soudní dvůr vyslovil ještě za účinnosti nařízení Rady ze dne 18. února 2003, č. 343/2003 (tzv. Dublin II.), avšak aplikovatelný je i za současné právní úpravy].“

pokračování

Dále v citovaném rozsudku soud konstatoval, že „[d]eklarace systémových nedostatků ve vztahu k určitému členskému státu Evropské unie může připadat v úvahu pouze tam, kde je z okolností nutně známých zjišťujícímu orgánu jednoznačné, že dotýčný cizinec nemůže být v souladu s cíly dublinského nařízení zajištěn za účelem předání do tohoto členského státu, protože takové předání by bylo v rozporu s lidsko-právními standardy sdílenými všemi členskými státy Evropské unie (viz rozsudek NSS ze dne 16. 5. 2017, č. j. 1 Azs 96/2017 - 87).“ Citované závěry potvrdil už rozsudek rozšířeného senátu Nejvyššího správního soudu ze dne 17. 4. 2018, č. j. 4 Azs 73/2017 - 29, č. 3773/2018 Sb. NSS, podle něhož se správní orgán – žalovaná nemusí vůbec vyslovit k otázce systémových nedostatků ve státě, kam má být cizinec předán, jsou-li splněny tři předpoklady: „*taková námitka nebyla v řízení před správním orgánem vůbec uplatněna, správní orgán poté, co se touto otázkou zabýval, dospěl k závěru, že k systémovým nedostatkům ve státě předání nedochází, a o neexistenci takových nedostatků nejsou důvodné pochybnosti.*“

[15] Jak již bylo uvedeno, stěžovatel námitku systémových nedostatků před žalovanou neuplatnil a ani ji nebylo možno dovodit z jeho vyjádření, spíše naopak (viz výše). Žalovaná však tuto otázku neponechala bez povšimnutí a alespoň stručně se jí zabývala na straně 8 a 9 svého rozhodnutí. Konstatovala, že z úřední činnosti a z dostupných informací (stanoviska UNHCR, rozhodnutí evropských či vnitrostátních soudů apod.) jí není známo, že by azylové řízení v Bulharsku vykazovalo systémové nedostatky, které by s sebou nesly riziko nelidského či ponižujícího zacházení podle čl. 4 Listiny základních práv EU. Takové odůvodnění lze vzhledem k okolnostem případu považovat za dostatečné. Odpovídá požadavkům judikatury (srov. např. rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 30. 3. 2017, č. j. 4 Azs 31/2017 - 55), podle které se jedná o posouzení předběžné a otázka systémových nedostatků nemusí být v tomto typu rozhodnutí vyřešena detailně a zevrubně. To platí tím spíše, že stěžovatel byl původně zcela pasivní, postup bulharských úřadů ani podmínky tamních azylových zařízení nijak nezpochybňoval, což značně snižuje věrohodnost jeho následných tvrzení uváděných v žalobě a v kasační stížnosti. To podtrhuje i samotný obsah kasační stížnosti, v níž stěžovatel výslovně odkazuje na to, že „*sám uvedl, že byl obětí fyzických útoků ze strany bulharských bezpečnostních složek*“. Nic takového ovšem stěžovatel neuvedl, naopak svůj předchozí pobyt v Bulharsku popřel, zjevně ve snaze skrýt svůj sekundární pohyb napříč Evropou a vyhnout se tak vrácení, resp. předání zpět do Bulharska.

[16] Právě s ohledem na obsah kasační stížnosti musí Nejvyšší správní soud připomenout, že kasační stížnost je opravným prostředkem proti pravomocnému rozhodnutí krajského, resp. městského soudu (§ 102 s. ř. s.). Soudní ochrana veřejných subjektivních práv byla stěžovateli poskytnuta již individuálním projednáním jeho věci městským soudem. Důvody kasační stížnosti se proto musí odvíjet zejména od tvrzeného pochybení městského soudu, což není možné bez dalšího nahradit prostým zopakováním žalobního bodu, s nímž se městský soud vypořádal. Nejvyšší správní soud se s tímto vypořádáním ztotožňuje a v tomto ohledu odkazuje na příléhavé odůvodnění napadeného rozsudku, k němuž dodává následující.

[17] Veškeré stěžovatelem uplatněné námitky stran systémových nedostatků jsou nejen neaktuální, jak správně poukázal již městský soud, ale také zcela obecné. Stěžovatel neprokázal ani systémové nedostatky ani individuální hrozbu porušení zákazu nelidského

či ponižujícího zacházení ve vztahu k jeho osobě – osaměle cestujícím mladému muži, který je zdravý a nevykazuje znaky zranitelné osoby. Při přezkumu překážek předání do jiného členského státu EU v rámci tzv. dublinského systému přitom nelze odhlížet ani od individuální situace cizince a z toho plynoucího rizika nelidského či ponižujícího zacházení ve smyslu čl. 4 Listiny základních práv EU či čl. 3 Úmluvy o ochraně lidských práv a základních svobod. Potřebu individuálního rozměru tohoto rizika vyjádřil Evropský soud pro lidská práva v rozsudku velkého senátu ze dne 4. 11. 2014 ve věci *Tarakhel proti Švýcarsku*, stížnost č. 29217/12, a připouští ho rovněž judikatura Soudního dvora EU – srov. rozsudek ze dne 16. 2. 2017, ve věci C-578/16, *C. K. a další proti Slovinsku*, odst. 65 – 66, v němž Soudní dvůr uvedl, že „přemístění žadatele o azyl v rámci nařízení Dublin III lze provést pouze za podmínek, které vylučují, že toto přemístění s sebou pro dotčenou osobu ponese skutečné riziko, že bude vystavena nelidskému či ponižujícímu zacházení ve smyslu článku 4 Listiny. V tomto ohledu není možné bez dalšího vyloučit, že vzhledem k obzvláště závažnému zdravotnímu stavu žadatele o azyl může jeho přemístění na základě nařízení Dublin III s sebou takové riziko nést.“

[18] Stěžovatel v kasační stížnosti setrval na tom, že jeho předání do Bulharska je nepřipustné, aniž by poukázal na jakékoli objektivní okolnosti, které by byly aktuální a které by ve vztahu k jeho osobě mohly vyvolat opravdu důvodné obavy, že předání zpět do Bulharska není možné s ohledem na čl. 3 odst. 2 druhý pododstavec nařízení Dublin III. Dílčí námitky stěžovatele týkající se nedostatku tlumočnicků, nízkého procenta úspěšných žadatelů či jejich problematické integrace těmito okolnostmi bez bližší konkretizace být nemohou, jak vysvětlil již městský soud.

[19] Nejvyšší správní soud připouští, že odpověď na otázku existence systémových nedostatků azylového řízení v Bulharsku nebyla v minulosti vždy nepochybná; zejm. v období tzv. migrační krize během let 2015 a 2016, kdy byl v Evropě zaznamenán významně zvýšený počet příchozích migrantů, upozorňovaly mezinárodní nevládní organizace na problematickou situaci v Bulharsku, jak je patrné např. z již citovaného usnesení zdejšího soudu č. j. č. j. 2 Azs 132/2017 - 45. Nicméně z pohledu uplatněných námitek stěžovatele a stavu věci v době vydání rozhodnutí o prodloužení jeho zajištění za účelem předání není možné vnímat Bulharsko jako zemi, do které by předání stěžovatele nebylo alespoň potenciálně možné. Situace v Bulharsku je jistě monitorována nejen nevládními organizacemi, ale i příslušnými orgány EU a UNHCR; stěžovatel však žádné jejich aktuální zprávy ke stavu azylového systému v roce 2018 či 2019 nepředložil. Systémovými nedostatky v Bulharsku se navíc Nejvyšší správní soud opakovaně zabýval v již výše citovaných usneseních ve věcech sp. zn. 3 Azs 122/2017 a sp. zn. 2 Azs 132/2017, a dále též v nedávných rozsudcích ze dne 28. 11. 2019, č. j. 7 Azs 150/2019 - 19, a ze dne 28. 4. 2020, č. j. 10 Azs 305/2019 - 25 (tento rozsudek se navíc týká přímo stěžovatele, resp. dalšího rozsudku městského soudu ve věci prodloužení jeho zajištění). Od uvedené judikatury nemá Nejvyšší správní soud důvod se odchýlit, a proto se ztotožnil se závěry městského soudu, které na uvedené judikatuře do značné míry stojí. Zohlednil rovněž to, že stěžovatel brojí proti rozhodnutí o prodloužení zajištění, kdy dochází pouze k předběžnému posouzení možnosti předání do jiného členského státu EU.

V. Závěr a náklady řízení

pokračování

[20] S ohledem na shora uvedené Nejvyšší správní soud uzavírá, že podanou kasační stížnost neshledal důvodnou, a proto ji zamítl (§ 110 odst. 1 s. ř. s.).

[21] Výrok o náhradě nákladů řízení o kasační stížnosti se opírá o § 60 odst. 1 větu první ve spojení s § 120 s. ř. s. Účastník, který měl ve věci plný úspěch, má právo na náhradu nákladů řízení před soudem, které důvodně vynaložil, od účastníka, který ve věci úspěch neměl. Úspěšné žalované ovšem žádné náklady nad rámec běžné administrativní činnosti v tomto řízení nevznikly, takže jí Nejvyšší správní soud náhradu nákladů řízení o kasační stížnosti nepřiznal.

[22] Stěžovateli byl usnesením městského soudu ze dne 10. 7. 2019, č. j. 16 A 44/2019 - 18, ustanoven zástupce – advokát Mgr. Jindřich Lechovský. Odměnu za zastupování v tomto případě hradí stát (§ 35 odst. 10 s. ř. s., věta první za středníkem). V řízení před Nejvyšším správním soudem jmenovaný advokát učinil jeden úkon právní služby, a to písemné podání soudu ve věci samé [§ 11 odst. 1 písm. d) vyhlášky č. 177/1996 Sb., o odměnách advokátů a náhradách advokátů za poskytování právních služeb (advokátní tarif), ve znění pozdějších předpisů (dále jen „advokátní tarif“)], kterým bylo podání kasační stížnosti. Uskutečnění porady s klientem, o jejímž konání doložil ustanovený advokát potvrzení, Nejvyšší správní soud nezohlednil, neboť z obsahu tohoto potvrzení vyplývá, že se uskutečnění porady týkala podání kasační stížnosti a jejím výsledkem bylo toliko udělení pokynu k jejímu podání. Svým obsahem se tak jednalo o poradu ohledně kasační stížnosti – tj. písemného podání soudu ve věci samé [§ 11 odst. 1 písm. d) advokátního tarifu], nikoli další poradu s klientem přesahující jednu hodinu ve smyslu § 11 odst. 1 písm. c) advokátního tarifu. Z těchto důvodů ustanovenému zástupci náleží odměna ve výši 3 100 Kč [§ 9 odst. 4 písm. d) ve spojení s § 7 bodem 5 advokátního tarifu] a dále 300 Kč paušální náhrady hotových výdajů [§ 13 odst. 4 advokátního tarifu], celkem tedy 3 400 Kč. Vzhledem k tomu, že ustanovený zástupce doložil, že je plátcem DPH, musí být tato odměna a náhrada hotových výdajů dle § 35 odst. 10 s. ř. s. navýšena o částku odpovídající právě DPH 21%. Celkem tedy bude ustanovenému zástupci z účtu Nejvyššího správního soudu vyplacena částka 4 114 Kč, a to do 60 dnů ode dne právní moci tohoto rozsudku.

Poučení: Proti tomuto rozsudku **není** opravný prostředek přípustný.

V Brně dne 10. července 2020

JUDr. Lenka Matyášová
předsedkyně senátu